

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟΥ Σ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ

Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΑΧΙΛΛΕΙΟΥ

Οἱ θρόνοι πέφτουν· μὰ τέως αὐτοκράτειρα ὥπως ἡ Ζίτα τῆς Αυτορίας γιὰ νὰ μπορέη νὰ μεγαλώσῃ τὰ παιδιά της ληγύζει τὴν καυσιράχη τῆς ὑπερηφάνειας μέχρι τὸν σημεῖον πῶς δέξεται τὴν προσφορὰ ἐπιχειρηματιῶν τοῦ κυνηγατογάφου ποσὶ εἶχαν τὴν ἔμπνευσιν νὰ ἔκειται αλλεύθεντὸν τὴν περιέγειρα τοῦ παγκοσμίου κοινοῦ γιὰ μᾶλιστα πεσμένη μεγαλεῖται καὶ προσκείται νὰ πατήσῃ όπλο πρωταγωνιστείας σὲ μᾶλιστα τανικόδωραν ἔως προχθές ἦγεμονταν καθαροὶ ἐπικοινωνεῖσθαι μὲν προσδόποις οπίτι οἰκογένειας ποὺ ἐπτάχεντος καὶ δὲν μπορεῖ ν' ἀποφύγῃ τὸν πλειστοποιημένο ὄγκοναντος ποὺ κατέπλασσαν μὲ τὸν ὄγκο καὶ τὴν ἀκτινοβολία τῆς δυνάμεως τῶν αὐτοκράτορων διὰ μᾶς οὐν κόσμος καμαρένος ἀπὸ εὔεελῆ ἀγγύλῳ καὶ δὲν μένουν παρὰ διάμαντον τῶν διαβάσων τῶν ἀκτενῶν ἀνθρωπίνων ὑπάρχεντων. Αὐτὸς ἀπῆρεξε η μοναδικὴ δόξα καθέ έργειον περασμένων καιρῶν. Ἡ ζῶν τοῦ ἔξαιρετικοῦ ὄντος ποὺ συνεδέθη μὲ τὴν ιστορία τοῦ κόσμου ποὺ κατεστράφη. Εἶνε ἡ ἐπίκρισα συγκινητικὴ οὐκαὶ τοῦ παρελθόντος.

Τὸ Αχίλλειον τῆς Κερκύνθας καὶ τὰ ἐπιπλά του ἔξεποιήθησαν πρὸ δὲ λίγουν καιροῦ. Τι ἔμενε ἀτὸν; Τὸ ὄντα τοῦ τελευταῖον κυρίου του, τοῦ Γονιλέάλμου τοῦ Β', πιθανὸν νὰ ἔχῃ νομικὴ ἀξία γιὰ την ἐπανάλη ποὺ ἔκπουεται, ἀλλὰ γιὰ την ἀνάμυντο τῶν ἀνθρώπων, τὸ Αχίλλειον ἔξακολονθεῖ νὰ είνει τὸ γεμάτο ἀπὸ μνηστήριον ἀντρὸς μᾶς εὐγενεικής καὶ κομψῆς σκηῆς. Τῆς αὐτοκρατείας Ἐλεούσαρε της Ἀνθοφίας.

Δέν ήτο μόνον η πειδίου ενδιαφέροντα εστεμμένη της έποχης της. Υπῆρχε μία άπο της πειδίου γοναικείες γνωστογνωμίες τού δεκάτου ενάτου αιώνος. Τό διογχαραϊκὸν ἐνδιαφέροντο πού ἐπορθάλεσεν η ζωή της, χωρὶς νὰ πρόκειται για αὐτοκαθάρισμα πού ἀμειχθῇ στην πολιτική, ὅπε για σκανδαλώδη πρωκτίσσα, τὸ ἐπειδίκειντει σούδης μεταγενεσέργοντος. Ἐπειτα ἀπὸ τῆς γυναικείες προσωπικότητας τῆς Ἑδωλῶπες πού ἐγένυντος ἡ ἐπανάστασις, ἡ ναπολέοντειος περίοδος καὶ ἡ πανευρωπαϊκὴ ἀνθίσις τοῦ νεού κόσμου τοῦ αἰώνος, ἔπειτα ἀπὸ τὴν Ρεκατίην, τὴν Ἰωαννίναν Μπωλαρια, τὴν κόμποσα Ποτόκια, τὴν βαραντή Κρούντενερ, τὴν Στάελ, τὴν Λούζαν τῆς Πρωσοίας, δὲν ὑπάρχει γυναικά γιὰ τὴν ὄποιαν νὰ ἐγγάροπαν τόσα πολλὰ σόνα γιὰ τὴν Ἐλλοσάβετ. Τόμοι ὀλόκληροι, ἀνάμεσα σούδης ὄποιας τὰ βιβλία τοῦ Ζάκη Βέττη Λαζαρί, τῆς κοντέσσας Λαζίς εἶνε καὶ πειδίος μεμειώτα, εἴχαν ἀφιερωθεῖ σ' αὐτήν. Τὸ ἔργο τοῦ δικοῦ μας Κωνσταντίνου Χρονοπούνου θὰ ἐπονεψεν νὰ θεωρηθῇ μᾶλλον ἔνα ψυχογραφικὸ οκάσσο πού σηματίζεται ἀπὸ τὸ θυμιάμα ψυχῆς αἰσθητικοῦ πού εἶχε συγκινοθῆ βαθύτατα ἀπὸ τὴν ὁραία λυπτικέντη τῆς ὑπαρξίης.

Ἄστε ἡ αὐτοκράτειρα ποὺ δὲν ἔδρασε πολιτικῶς, ποὺ δὲν είχε θρησκώδη σκάνδαλα, ποὺ δὲν ήταν λόγος τούς συγχρόνους της μὲ τὴ φιλολογία τηφ, ποὺ δὲν ἐργάζονται κανά γίνεν ἀγαπητή ἀπὸ τὸ πλῆθος, ἀποσκό-

λπος τον̄ βιογράφους δύον σχεδὸν̄ ἡ Αἰ-
κατερίνη ή Β'. μὲ τὴ μεγάλη της ισορροία, ἡ Ιωσηφίνα μὲ τὴν
ἐκπληκτική της περιπέτεια, ἡ Ρεκαμί μὲ τὸ κάλλος ποτὲ εἶλη
υποτεθεῖσα μὰ Εθόπολη δόλωντο. Ανάμεσα στὶς ἀλλες κτητο-
τές καὶ θορυβάδεις γυναικείες φυσιογνωμίες τοῦ αἰώνος της προ-
βαλλεῖσαν μὰ ἀλλοκοτή λύπημένη Σφίγγα, μᾶ Σφίγγα ὅμις γε-
μάτη καλωνόν μὲ βαθύτατο μυντικό δραματικῆς ζωῆς, πόνον καὶ
ἄραιοπαθείας.

¹ Ἡ ὑπαρχής της σὲ μὰ ἐποκὴ ποὺ εἶχε ἀρχίσει μὲ τὴν ἔκπνοὴν τοῦ φωναιτιούν νὰ είνει ἐποχὴ πεζῆς ιονεπδάσεως ἢτο οὖν νὰ ἔγεινθή στην μελαγχολική ποιητική παλάπας μπαλάντας. Τόσο γοπτευτική, τόσο συγκινητική, τόσο ἔξωτική.

Γεννήθηκε κι ἐμεγάλωσε στὴν ὄχθη μιᾶς οὐαπλῆς βορειῶν πόλιν την οἵαν μεγάλη πόλις καμαρένων ἀπὸ κόκκινην πέτραν, τριγυρισμένων μὲ τείχη, ἀπάνω στὸν ὅποιο πένεται αἰδίνες εἰχαν ἥδη ἀπόδειξε τὸ μανδύα τῆς αἰανιότερος.

Η πρωτη ζωη ποιη εγνωσις πιαν απλοκουση. Στον πυργο εκεινο των Βιτελσφάχων επικινωνοδην με τοδη κοδημον των Ανδλων, οοτε με τις δεινωνιες των πρωτευοσων. "Εκαναν περιπατον στα δάσον, στη λιμνη, επληγαιναν στο κυνηγη

"Ἔτοι μεγαλωμένη τὴν ἐγνώσιο τὸ 1853 σπεις αὐθούσιας· Ἀλ-
πεῖς ἔνας ἔξαληφός της, οὐδὲ πολὺ μεγαλείτερος ἀπὸ αὐτῆς, ὁ
Φραγκίσκος· Ἰωσήφ, ὁ νεαρός τούτου ἀντοκάρω τῆς Ἀνδρείας.
Ἡ Ἐλλούσθη πάντας δεκάριον χρόνων. Τὸ ποστό μάργενα
ποὺ συνηντήθησαν, ὁ ἀντοκάρω φέρει ἔναν περίπατο μαζίν
της καὶ στὸ τέλος τῆς ἐπόδηψε ἀνθρ. Τὴν ἀλλή μέρος τὴν
τελείαν τὸ γάμον. Ὁ Φραγκίσκος Ἰωσήφ πάντας τούτες
γαμβροῦς τῶν παλατιῶν τῆς Ἐγνώστης· Ἀδελφές καὶ κόρες πήγεμ-
νεν ἔλσσουν μὲν τὴν προσοδοκία τοῦ θρόνου τῆς Βιέννης. Η ἐγκ

ἵταν ἐκπληκτικὴ γὰρ εἰς μικρὰ ποιγήσισα ποὺ δὲν ἔσονται οὐτε κάν κοντά σὲ μιὰ αὖλη. "Οταν τῆς τὸ εἴλαν ὥχοισε, οπκώθηκε καὶ εἶπε:

— Ω, είνε άδονά το. Είμαι τόσο δύσπιστη.
Στις 20 Απριλίου ή πριγκιπισσαίς Έλισσαρέθ έφυγε άπλωτό Μόνυχο με πολυάριθμην άκολουθη για τη Βιέννη, όπου θα γινόταν ο γάμος έπειτα από τέσσερες ημέρες. Για τὸ νυφικὸ ταξίδιο ἀδέλαθαν τὸν ποπτικάρεων δρόμο. Τὰ νερά τοῦ Δοννάθεως, τὶ συγκινήσει! Τὸ ποταμόπλιον ποὺ τὴν μετέφεψε σταματώσει κάθε ίσοο γιανάκονθην ἡ εὐτυχίαμένη πριγκιπισσαί στις μικρές ἔξεδρες τῶν οὐρανῶν τὶς ἐδήξει ποὺ ηὔροντο γα τῆς ποδὸν οἱ κατοικοὶ τῶν παροχθίων τούτων ποὺ συνέρρεαν εἰκῇ ἀπλῶ τὰ βάθη τῶν κχωρῶν των ὁδῶν κανέναν ἔνα ζαριθμόνυμον θαΐμα. Ἐνώπιος κανεῖς ὅτι εἴχαν ξαναγυρίσει οἱ καροτοὶ τῶν θρύλων, οἵταν Κρευζιλίδης ἐπίγνωσε σεύσις τῶν Ούνων κοντά σὲν φασιλέα Ξεζέλι καλλιόπης πολεμιστᾶς κι' ἐκατὸ παθέθηντος. Σεῖδ διδοτημα ανέδη ἀπλῶ τὸ Λιτές μέχρι της Βιέννης τὴν Έλισσαρέθ μὲν τὴν ἀκολουθία της ἐπέστρεψε τὸν Δοδώναβριν ο ἔνα πλαϊο ποὺ εἶχε μετασχηματισθῆ σε πλαϊο μπονκέτο μὲν πανιά ἀπλῶ γοῦς μεταξιώτο.

Στὴν πωτεύοντος τῆς αὐτοκαριοφίας τὴν ἐπεγίμενε ἡ ἀπόδεισις. Ἡ Ἐλιούσαρξ ἀπέβιβάσθη μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. Τὴν ἐπεγίμενην ἦν αὐτοκαριοφίον ἀλιτώ ποι ἔσυναν ὅκτε ἀλόγοι. Ἀλλὰ ἀμέτια ἐπήγιαν μπροστὰ καὶ ἀλλὰ ἀκολουθοῦσαν μὲ τὸν κύρο τῆς αὐλῆς. Ἐφιπλοὶ ὑπασπισταὶ συνώθεναν τὸ ἀμέτι τῆς νύμφης καὶ ἀκολουθοῦσαν μὲ μεσοτανίκες λαμπτέρες σεολές ἐπήγιαν πελῶν καὶ ἀριστερά. Οἱ δοῦροι ποιαν στρωμένοι μὲ ἀνθη. Ὁ πρίγκηπ φοιτητῶν εἶχε χρησιμοποιεῖσθαι αὐτὸν δεκάτη χιλιάδες πορτοκαλιές. Φοίνικες, καμέλες καὶ τοιναταφυλλιές εἶχαν μεταφερθῆ ἐκεῖ ἀπὸ τῆς σέρρας τῶν ἀπεράτων κηπῶν του. Κάθε δέκα βῆματα κορίνθια νεγκέντα λευκὰ ἑσκόπηλαν γοδοφύρια λάτανω ἀπὸ τὰ βασιλικὰ ἀμέτια.

"Αν περιγράφωμεν καπώς λεπτομερῶς τὸ γαμήλιο ἀνέ ταξίδι καὶ τὴν διποδεωτικὴν ἀποδοχὴν τῆς Ἐλλοσίθετες εἰς τὴν Βιέννην κατὰ τὴν ζῆντν Ἀριστού, ποὺ ἔγνων καὶ οἱ γάμοι της, εἶνε διότι αὐτὴ εἶνε ὡς μοναδικὴ σεκὲς χαρᾶς της ζωῆς της, 'Η αινοκράτεια δὲν ἕπηρε εὐτυχισμένην. Αἴγον καιρὸδ μόλις μετὰ τοῦς γάμους καὶ ὁ Φραγκίσκος Ἰωσῆφ καὶ ἐκείνη εἶδαν οἵτι δὲν ἐπρόσεκτο παρὰ νὰ μείνουν ξένοι ὁ Κνας σὲδων ἄλλο σ' ὅπλα τοὺς τὴν ζωῆν. Η Ἐλλοσίθετες δὲν ἦτο καμαρένη δὰ τὴν αὖλην τῆς Βιέννης. Ρωσιανήκη, εὐαλωθήτη, μὲ αισθητικὴν ἀνάπτυξιν, ὀνειροπόλος, νοσταλγῶδη μάλισταν ήταν ήσσωίτην καὶ ὥραιάν, αὐτὴν ποὺ ὠφαματίζετο ἡ ζωηρὰ φαντασία της, η διεγερθεῖσα ἀπὸ τοὺς γεωμανοὺς ποιτικές ποὺ ἀποτελοῦσαν τὰς ἀγαπημένας της μελέτας, φύσης ἐλέυθερη δὲν ἤτο δυνατὸν νὰ προσανατολισθεῖεις τὴν νέον της ποοισμού,

Ai ἀπογονέσεις εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀνακτόδων τοῦ Σαιμαρόν, εἰς μίαν ζωὴν ἐ-

•Η Αὐτοκάτιστα Ἐλεγάθε.

μόλις ξηνή πομπώδης *Μαγία Θρησκεία* — τὸ δύνιμπον αὐτὸν ἔσταμάτος καὶ ξηνε τόσος συνωστισμός γύρω τον ἀπὸ τοὺς περιέχοντος, ὅπετε ἔσταμάτος ἡ συγκονάννια. Ὁ αὐτοτρόχος εἰς τὴν ἐπικέτταν αὐτοκράτωρ ἐξέφασε τὴν δυναστείαν τον καὶ οἱ αὐλίκοι, οἱ ἔχοντος ἔνα σούνθιτο λόγον ν' αὐδέναν τὴν ἀπόστασιν μεταξὺ τῶν δύο σινζύγων, ἐκαλλιέργουν αὐτὴν τὴν ἀντίθεσιν, ἡ όποια ἐπὶ τέλοντος ἐφθασε εἰς οιωπλῆν διάστασιν. Μοναδίκη παρηγορία πλέον διὰ τὴν Ἐλισσάθεας ἥπερ ἡ ἀνατροφὴ τοῦ ἀρχιδιουκός Ροδόλφου, τοῦ ἀγαπημένου τῆς μοναδικοῦ ἀγγειοῦ, τοῦ Ρούντι. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἀνακούσιων τῆς τὴν πηγάδην μὲ τὸν καιό ἡ ἐπικέττα καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς ἀναπτίξεως τοῦ καιοπικοῦ διαδόχου, πῶς ἐπέβαλαν ἡ παραδοσία. Ὁ διάδοχος ἀνῆκε εἰς τὸν θρόνον καὶ τὸ ἔθνος καὶ ὅχι εἰς τὴν μπέρα τον, τῆς όποιας ἡ τείνοντα πρός πάσαν ἐλενθερείαν ἰδιοσυγκαρία, δὲν ἐφάνεται κατάλληλος διὰ τὴν μάρφωσιν ἐνδε πρίγκιπος πρωιστούμενον διὰ τὸν θρόνον τῶν Ἀφγανῶν. Τῆς ἐμεινέ μόνον ἡ ἀνατροφὴ τῶν δύο κοριτσιῶν της, τῶν ἀρχιδουκιών *Μαρίας Βαλερίας* καὶ τῆς *Γκιέλας*.

Ἡ ὥραιοποδεια ἔχαρακτήρως ὅπλη τῆς τῆς ζωῆς. Δὲν ἔβλεπαν νὰ ἐμψυχήσεται τὸ λυπημένο τῆς πρόσωπο παρὰ ὅταν εἴχε ἀπέναντι τὸν ἀρρώστη παραγόμενο. Μάτι φορὰ στὸ Μαρέγα ἔναν φεγγός γέρος τῆς προσέφερε ἔνα μπονκέτο ἀπὸ κόκκινες καμέλες. Τὸν ἐνχαρίστος καὶ τὸν ἔδωσε ἔνα νόμιμο ἀπομένιο. Λίγα ρήματα πει πέρα πέρα πέρα τῆς ἐπεινε ἔνα ἄλλο δύο μπονκέτο. Η κυρία τῶν τιμῶν ποὺ τὴν συνάδεσε τὴν ἐρώτησην ἐκπλήκτη:

— Γιατὶ ἡ *Μεγαλεύστη Σάς* ἔδοσε περισσότερα στὸ κορίτοι παρὰ στὸν καῦμένο τὸ γέρο.

— Γιατὶ αὐτὴ εἶνε ὡραία, ἀπλήτοπες ἡ *Ἐλισσάθεα*.

Αἱ φιλολογικὰ καὶ πνευματικὰ τῆς προτιμήσεως πόνον ὁ *Ρούντι*, ὁ *Λαμπτίνος*, ὁ *Βίκτωρ Οὐγκώ*, ὁ *Μπάϊρο*. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ τὴν εἴχε καιοπλεκτικῶς αἰχμαλωτίσει, ἥτο τὸ *Ἐργάτης Χάινε*. Καὶ οἱ αὐτὸν ἀκόμη ἐφάνη τὸν ἀνυπακοή τῆς εἰς τὰ δεσμά τοῦ θρόνου. *Ἀπεράστος* ν' ἀνεγείρει μνημεῖο στὸν ποπτῶν ποὺ δὲν εἴχε θεοὶ στὴν γερμανικὴν γῆ, καὶ προεκλιθεὶς διαγωνισμὸν διὰ τὸ ἔγον. Ἡ γερμανικὴ διπλωματία διεμαρτυροῦθεν ἀμέσως. Πῶς πότε δυνατὸν νὰ κάμουν τέσσον πράγμα διὰ τὸν ἀνθρωπὸν ποὺ ποτὲ εἴχεν εἶναι μεταξὺ τῶν πονίματά τον τὴν δυναστείαν τῶν Χοεντζόλερν; *Ἐκτινόνευε* ἐκ τόπου νὰ ἐπιφεροῦνται ἐκαγούρδης τῆς τριπλής συμμαχίας. Ὁ *Φραγκίσιος* *Ιωσήφ* διπλωμάτευε τὴν ἀνέγερσην μνημεῖον εἰς τὸν Χάινε ἐπὶ αὐτοκρατοῦ ἔδαφον. *Η αὐτοκράτεια* αὐτὴ νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν πολιτικὴν ἀνάγκην, ἐπανεστάπη. Καὶ ἐκδικούμενη τὴν αὐτοκρατοκρατίαν διπλωματίαν πλέον, ἐγκαθίδρων τὸν ἀνθρώπαν διὰ τὸν ἀνθρωπὸν ποὺ ποτὲ εἴχεν εἶναι μεταξὺ τῶν πονίματά τον τὴν δυναστείαν τῶν Χοεντζόλερν;

Χάινε εἰς τὸ *Αχίλλειον* τῆς *Κερκίδας*, τὸ τελευταῖον ὡραῖον καταφύγιον τῆς περιπλάνηματος ὑπάξεως της. Τὸ κτίριον εκεῖνο τὸ εἴχε ἀγοράσει ποὺ δίλγον καὶ τὸ ἀνεκαίνιος ἐντελώς. Τὸ ἀνοικοδόμον σοχεδὸν ἐπὶ πομπᾶνον σοχεδίον καὶ ἀκόμηστος τῆς πολιτείας βεφάντες μὲν ἀγάλματα τῶν ἀγαπημένων τῆς ποπτῶν, τῶν κλασικῶν τῆς Ἀλλάδος, παρὰ τὸν δύο ποπτῶν εποπθέτηνος καὶ τὸν *Σαΐζπη*. Εἰς τὸν Χάινε ἔδρην ιδιαιτέρα θέσης. Ήτο ἡ πνευματικὴ καὶ ἡ αἰσθητικὴ λατρεία τῆς. Ὁ ἀνδρός τοῦ συντονοῦ Λορρισόντος Λονήν *Χάσσεμπρις*, Παρίσιτον τὸν Χάινε σὲ τὸ πολυθρόνα, μὲ τὰ πόδια σκελαπούμενα ἀπὸ μὰ κονθέρτα, μὲ τὸ κεφάλι σκετέμενο στὸ σπήδων καὶ τὰ μάτια του ἀλπυμένα, ποὺ ἐνώπιο κανεῖς διὰ ποαν ἔτοιμα νὰ κόσουν δάκρυα. Σ' αὐτὴ τὴν βίλλα ἐπέγειρε ὡρες γλυκειάς μονώσεως. Ο *Κονσταντίνος* ἀρροτούμανος ἔδοσε μὲ τὸ γνωστὸ βιβλίο του μιαν ὀραίαν ποπτικήν εἰκόνα τῶν ἡμερῶν της αὐτοῦ. Παρ' ὅλην τὴν μνοτικοτάκτην διάθεσον τοῦ ἔλληνος ποπτῶν εἰς τὴν ὄποιαν ἐν δέρεσε τὸν ἀπόλυτον τοῦ προσώπου τῆς αὐτοκρατείας ποὺ δὲν τὸν ἀφοε νὰ δόσῃ ποὺ πραγματικούτερον εἰκόνα τῆς *Ἐλισσάθεας*. Ετοι ἐχάρη ἔνα ιστορικὸ δοκιμόντεον. Ἀλλὰ ἐμειναν τόσα ἄλλα. Εἶνε πάρα πολλὰ ὅσα ἐγράφησαν διὰ τὴν θλιμένην αὐτὴν γυναικός. Τὸ φριγανικὸ ἔγρον τοῦ τέντα Λαφά καὶ ἔνα ἀλλό τοῦ *Ἐργάτου Τισού* εἶνα ἀσφαλῶς τὰ πληρότερα. Ἀλλὰ τὴν πριγκίπισσαν ποὺ δὲν ἐζήτησε παρὰ τὴν μόνωσιν εἰς ὅλην της τὴν ζωὴν δὲν τὴν ἐσεβάσθη ἡ συγκονάννια. Η ἐχθρότητης τῆς αὐλῆς τῆς Βιέννης ἐδημονεῖ τὰ στοκεία. Αἰθέλλοι εἰς ὅληλη της βιβλία *ἔχουν κυκλοφορήσην* ἐναντίον της. Εφθασαν νὰ τῆς ἀποδέσσουν ἀκόμη καὶ τὴν μπροστάτη κόρη της ὅποιας πατέρας δὲν ἦτο ὁ *Φραγκίσιος* *Ιωσήφ*. Διπογῆντο γ' αὐτὸν ἐκεντικοπτας ποὺ ἐφθαναν μέχρι τοῦ σκανδάλουν. Ολόκληροι φῆμαι συκοναντικαὶ τὴν ἀκολουθούσαν παντοῦ, Καὶ οἱ αὐτὸν τὴν *Κέρκυρα* ἀκούσαν καὶ αὐτὸν τὸ 1906 τὰ παραδοξάτερα πράγματα εἰς βάρος της, περισσότερα καὶ ἀπὸ δύο ἔγραφων διὰ τὴν φασίλισσαν *Καρολίναν* τῆς *Αγγλίας*. Οἱ ὑπαστοιταὶ της νεαροὶ Αὐτοκρατορίας ἀξιωματικοὶ ἐθεωροῦντο ἐφασταὶ της, καὶ αἱ συχναὶ ἐκδρομαὶ της

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΑΓΑΠΗ

Τοῦ Αντωνίου Φραγκίσιου Δόνη

Τὸν Μάρτιον μὲ τὴς γλυκές χαρές, τὸν ἔφωτα τοὺς βουκοὶ τὸν κάμπο τραγουδοῦντες
Ἐκεῖο τὸ σκάληδον ἀποκάτον
τὸν εἰσηγή μας ἔσωτα λαλοῦντες.

Ο Πάντας καίνη εἰς τὸ άσμά μας τὸ αὐτὸν τον.

Ο Πάντας καίνη εἰς τὸ άσμά μας τὸ αὐτὸν τον,
καὶ τὰ κατάληκα δενδράκια
οσιόν τες καρφες, ποὺ τοὺς φανδούντες των ἥκους
κειμένα γὰρ καρφώντα πουλάκια
μὲ τοὺς δικούς μας τοὺς ταριχάδαν στίχους.

Μὲ τοὺς δικούς μας τοὺς ταριχάδαν στίχους.
Ἡ νέα φούσκωπόλιτα νά της,

τὸ τά δάσον ποὺ τὸ πάντα σκάζουν
βόσκει φαδοὶ τὰ πρόβατά της,
ποὺ κρίνα καὶ φόδ' ἄγια συνάζουν.

Ποὺ κρίνα καὶ φόδ' ἄγια συνάζουν.

Ἐξίστησε τὸ δύνο μονάδια
τὸ γόδο μον μέρι σύραντα —
ἀπὸ κρυμμένα μονοπάτια —

Ποτὲ δὲν εἴχε τόσα καλλι καὶ περιπάνεια.

Ποτὲ τόσο καλλι καὶ ἀραία δὲν τὴν είδα,
παρὰ τὸν Μάρτιον, σαν ειχε φέξει
ἡ πρώτη ήμέρα, ποὺ νὶ ίδια
μὲ φύλλα μ' εἴχε περιπλέξει
χλωρὰ τριγύρω καὶ μ' ἔφωτα παιχνίδια,

Ἡ φούσκωπόλιτα μον κρυμμένην, ἐπιδέξια.
μ' εισούσκεν εἴκει διὰ τὸ φράδην
οὐ κάμπο ἀραίο καὶ ἀνθιμένο,
γιατὶ δὲν μ' είδε στὸ λειβάδι,
κατὰ τὴν τάξη, μὲ λονδούδια στολιομένο.

Ἐνῶ τὸν θόρα της τὴν δάφνην ἔγινε φτεύων,
τὸν ἀράδον ἱλίου μον τὰ καλλι
νὰ ἀκτινοβολοῦντας ζαντογή,
καὶ αὐτὴν γλυκεά φωνή προβάλλει :

Γιὰ μένα εὐτυχῆς θὰ ποιαὶ σὲ λίγο.
Μετάφραστις Γ. Βιζυηνού

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τοῦ Στεκκέττη

Μὲ τοὺς φραδοῦντο τὸ πονχο καὶ νοτερὸν ἀγέροι
Ποὺ σὶ δργαμένοι οἱ ἀγροὶ φρεστὰ μοσχοβόλοσυναν
Σ' τὴν φάρι οὐτεντένεις εἰσεπιλέξει
Καὶ τὸν κάμπο τοὺς πονχούντες σὲ λέπαντας

Εἰχει τὰ μάτια σον φηλά, μάτια γιὰ περιστέρων
Σ' τὸν προσευχὴν σιωπλῆ εἰς τὸ οὐναντὸν τὸ αὐτερά.

Κ' ἔγω ποὺ ἐκατάλαβα ὅσα δὲν μ' ἐξηγοῦσες
Παραπολὺ σὲ ἀγάπησα γιατὶ ἐσιωποῦντες!

Μετάφρ. Διον. Ηλιακοπούλου

κατὰ τὰς νύκτας σοὶ Ποντικοῦντο ἐθεωροῦντο ἐγωτικαὶ εἰκεντικότες. Αφηγοῦντο ἀκόμη διηγοστὰ οἱ αἰτοῖς τοὺς νέους ἐπειτα διλόγυμνα στὸ θάλασσα καὶ τοὺς πνάγκαζε νὰ κολυμποῦν μαζὸν της. Εκεὶ μέσα στὸ κώμα ἀλλόκοτε σειρῆνα εἴδησκε τὸν ἐκλεκτὸ της, ποὺ δὲν πταντος εἴκεινος ποὺ ντο τὸν προγούμενόν πρέπειν.

Χνδαῖαι φλαναρίαι τοῦ σχόλουν. Καὶ τὴν ἐποχὴν εἴκεινην τὸ βιβλίον τὸν φρεσκάδα τοῦ προσώπου τοὺς δὲν πτέρων νέα. Είχε γηρασκεῖ πλέον. Καὶ τὴν εἴχε πόδη κτυπίσεις τὸ μεγαλείτερο πλῆγμα ἀπὸ δύο εἴχε πόδη της τὸν *Μαρίαν Βετσόρα* στὸ Μάγεφατγκ.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ θάνατον τοῦ Αυνδορίου τῆς *Βαναδίκη*, τοῦ τραγικοῦ παράδοσον *Βασιλέως*, μὲ τὸν δύοπον τὴν συνέδεαν φυκιοὶ βαθεῖς δεομή, η τραγωδία τοῦ *Μαγεφλίγκ* ὑπόποιξε μιὰ πηγὴ λόπτων ποὺ δὲν ἐπλόκειτο νὰ διακοπῇ ποτέ.

Καὶ ἐνῷ ἐξακολουθοῦντες τὰ ἀτελείωτα τακείδια της μὲ τὰ ποτὶα προσπαθοῦντος τὰ βρόντην γαλλίνην ποὺ εἴχε πλέον χάρη ἐναντίον τοῦ *Λοντζί Λοκενού*.

Ἐτοι τραγικὰ ἐξελείωτα οἱ μοναδικὴ αὐτὴν πριγκίπισσα μὲ τὴν πληπούμενην ζωῆν. Η ἀνάμνησης τῆς ζωῆς της μένει σαν τὸ θλιβερό κύκνειο τῆς δυναστείας τῶν *Αφθούγων* καὶ τῶν *Βιτελσόβαχων*. Τὸ *Αχίλλειο* ἐπωληθόν, διὰ τὴν ζωὴν της ἐξηργασίαν τὸν ἀκόλουθον παντοῦ, Καὶ οἱ αὐτὸν τὴν *Κέρκυρα* ἀκούσαν καὶ αὐτὸν τὸ 1906 τὰ παραδοξάτερα πράγματα εἰς βάρος της, περισσότερα καὶ ἀπὸ δύο ἔγραφων διὰ τὴν φασίλισσαν *Καρολίναν* τῆς *Αγγλίας*. Οἱ ὑπαστοιταὶ της νεαροὶ Αὐτοκρατορίας ἀξιωματικοὶ ἐθεωροῦντο ἐφασταὶ της, καὶ αἱ συχναὶ ἐκδρομαὶ της

Δ. Α. Κέκκινος